

ARXIU / EFE

A la recerca del vot del centre

Tot i que falten encara alguns mesos per a les eleccions a la Generalitat, la campanya electoral ja es pot donar per oberta. La trobada del Cercle d'Economia, la conferència de Pujol a Esade i l'elecció de Maragall com a candidat socialista són només el començament.

A la escola d'Esade, Jordi Pujol va anunciar l'esgotament de l'actual marc institucional i la necessitat que Catalunya assolís nivells més grans d'autogovern. Aquest és el mateix escenari on fa 24 anys va pronosticar un canvi polític a Catalunya.

La campanya de les primàries del PSC, amb l'elecció oficial de Pasqual Maragall com a candidat socialista a president de la Generalitat de Catalunya, i la conferència d'Esade del passat dilluns 1 de març, amb les reaccions posteriors, han esmorteït l'efecte Piqué, que es va reactivar en la divuitena reunió del Cercle d'Economia, a Sitges, els dies 25, 26 i 27 de febrer passat.

El Cercle d'Economia, un club que agrupa, en gran part, la crema de la burgesia barcelonina més

dinàmica, sempre s'ha volgut caracteritzar per voler debatre amb anticipació les necessitats dels sectors empresarials en el futur.

Tenint en compte això, no pot passar desapercbut el malestar que va generar la reunió d'enguany en les files de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC). I és que aquella trobada del Cercle d'Economia semblava dissenyada amb la voluntat manifesta de definir un escenari "postpujolista". A banda de la promoció de la imatge de Piqué, un dels debats on

s'hi podia entreveure aquesta voluntat dels organitzadors va ser el que va tractar sobre el "sistema autòndmic, competitivitat i cohesió", en el qual hi van intevenir el president de la Generalitat Valenciana, Eduardo Zaplana, el candidat socialista a la presidència de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, i el president del comitè de govern d'Unió Democràtica de Catalunya, Josep A. Duran Lleida.

Però l'estrella de la trobada va ser el nou militant del Partit Popular i ministre portaveu del govern espanyol, Josep Piqué. En el seu discurs va aportar un missatge amb arguments que trencaven els tòpics de la dreta espanyolista més tradicional i ofería, en canvi, les claus del que poden ser els futurs arguments de l'espanyolisme modernitzat, basat en l'interès econòmic dels sectors productius catalans d'influir en Espanya, des d'Espanya, però, alhora, defensant el respecte a la diversitat –no de la plurinacionalitat– dins de l'estat. El discurs de Piqué també va estar marcat per un calculat to provocador, que va tenir el punt àlgid quan va afirmar que la derrota del 1714 havia estat positiva per Catalunya. Les crítiques de CiU no es van fer esperar.

Però el protagonisme de Piqué no només va ser contestat pels nacionalistes. L'excés de brillantor d'aquest ex-independent, i fins fa uns mesos home de confiança de CiU a Madrid, va generar cert malestar en el PP, perquè va ser ell el convidat a la conferència de cloenda, en lloc del ministre d'Economia, Rodrigo Rato, com s'havia fet sempre en el debat final d'aquestes trobades. Tal fet, però, no és del tot estrany, si es té present que Piqué havia estat president del Cercle fins que va ser nomenat ministre, i la seva influència en aquesta institució és encara molt gran.

Però la revifada de l'efecte Piqué va quedar eclipsada ràpidament per la conferència de Jordi Pujol a Esade, un escenari que 24 anys abans ja havia utilitzat per anunciar un canvi polític a Catalunya. En aquesta ocasió, el president de la Generalitat de Catalunya va tor-

nar a situar-se en el terreny que més domina, el pragmatisme i l'equilibri.

El president català va anunciar l'esgotament de l'actual marc institucional i la necessitat de revisar-lo per tal que Catalunya assoleixi un més gran nivell d'autogovern. La reforma de la Constitució la va descartar, argumentant que es tracta d'un procés difícil d'aconseguir i, per tant, segons ell, podria acabar essent un objectiu frustrant. En aquest sentit va advocar per la relectura constitucional i la seva revisió i, si s'escau, la reforma de l'Estatut. Per aconseguir tot això, per primer cop, després d'haver descartat durant molt de temps la política de fronts, proposà un "pacte institucional d'autogovern" amb la resta de partits catalans.

Malgrat que en el seu discurs Pujol va dir que no el movia cap objectiu electoralista, és inevitable emmarcar les propostes del líder nacionalista en un context pre-electoral.

I sigui o no atzar, aquell discurs es produïa enmig de l'assaig de campanya electoral que Pasqual Maragall va protagonitzar la setmana passada per ser escollit candidat oficial de la presidència de la Generalitat de Catalunya, en les eleccions primàries del PSC. La reacció dels socialistes davant la conferència d'Esade ha intentat ser mesurada. D'aquesta manera s'evitava, de totes totes, oferir la imatge que el seu candidat va a remolc de Pujol. Malgrat això, Maragall va haver de contestar críticament les propostes del seu adversari polític. Però el cas és que, en les files socialistes s'han qüestionat les formes del discurs i no els continguts. I és que per a Maragall seria difícil poder compaginar un discurs amb pretensions d'arribar a la presidència de la Generalitat i no defensar un salt endavant en l'autogovern català.

Des d'aquest cap de setmana passat, Pasqual Maragall ja és el candidat oficial del PSC a presidir la Generalitat de Catalunya. El candidat socialista també ha anunciat que el PSC anirà en coalició amb la plataforma que li dona suport, Ciutadans pel Canvi, que s'articu-

La clau se situa en l'anhelat vot de centre, que es convertirà en una de les peces més preades de la propera cacera electoral.

larà com un partit, però encara no s'han especificat les funcions d'aquesta nova formació. Aquest partit-plataforma tant podria servir per atreure el vot favorable a Maragall, però refractari a votar només PSC, com perquè el candidat socialista pugui disposar d'un contrapès davant dels sectors més contraris als canvis dins del seu partit.

Durant la setmana que ha durat el procés de les eleccions primàries al PSC, Maragall ha visitat diversos punts de Catalunya, unes visites que ja feia abans, però que ara s'han multiplicat. A partir d'ara, continuarà el seu intens programa d'aproximació a diferents sectors de la societat, a través del contacte amb més grups de suport i reunions amb

associacions i col·lectius. I un dels sectors que el candidat socialista festeja més és l'empresarial. Maragall és conscient que el PSC necessita eixamplar les fronteres del vot tradicional socialista per poder assolir una majoria de govern. Els assessors de Maragall saben que els vots provinents tradicionalment dels sectors d'esquerra els tenen força garantits. Es tracta d'un electorat que tradicionalment sempre ha donat suport al PSC. A més a més, poden repescar determinats vots de l'esquerra del partit, si els recull Iniciativa per Catalunya i, amb una certa dificultat, si van a Esquerra Republicana de Catalunya.

El vot clau se situarà en la franja del centre, la dels sectors moderats. És en aquest punt on es tanca el triangle Piqué, Pujol i Maragall. Un triangle que es disputa aquest vot i que es convertirà en una de les peces més preades de la propera cacera electoral. Dependrà d'aquesta bossa d'electors que es produeixi o no un canvi de govern a la Generalitat de Catalunya o que Piqué aconsegueixi refermar l'hegemonia del PP en la política espanyola amb uns bons resultats electorals en les eleccions al Parlament Català.

Enric Rimbau

Pasqual Maragall a l'Ampolla (Baix Ebre) diumenge 28 de febrer. Maragall va protagonitzar la setmana passada un assaig de campanya electoral per ser proclamat oficialment candidat a la presidència de la Generalitat en les eleccions primàries del PSC.